Florentin Smarandache

Neutrosofia, o Nouă Ramură a Filosofiei

Abstract:
În această lucrare este prezentată o nouă ramură a filosofiei, numită neutrosofie, care studiază originea, natura, şi scopul neutralităţilor, precum şi interacţiunile lor cu diferite spectre de ideatic. Teza fundamentală: Orice idee *<A>* este *T%* adevărată, *I%* nedeterminată şi *F%* falsă, unde *T, I, F* sunt submulţimi standard sau non-standard incluse în intervalul non-standard $]^-0, {}^+1[$.

Teoria fundamentală:
Fiecare idee *<A>* tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei *<Non-A>* (nu numai *<Anti-A>*, cum a susţinut Hegel) - ca o stare de echilibru.

Neutrosofia stă la baza logicii neutrosofice, o logică cu valoare multiplă care generalizează logica fuzzy, la baza mulţimii neutrosofice care generalizează mulţimea fuzzy, la baza probabilităţii neutrosfice şi a statisticilor neutrosofice, care generalizează probabilitatea clasică şi imprecisă şi respectiv statisticile.

Cuvinte cheie şi expresii: analiza non-standard, număr hiper-real, infinitezimal, monadă, interval unitar real non-standard, operaţiuni cu mulţimi.

1991 MSC: 00A30, 03-02, 03B50

1.1. **Cuvînt înainte**.

Pentru că lumea este plină de nedeterminare, o imprecizie mai precisă este necesară. De aceea, în acest studiu este introdus un nou punct de vedere în filosofie, care ajută la generalizarea 'teoriei probabilităţilor', 'mulţimii fuzzy', şi 'logicii fuzzy' la < probabilitate neutrosofică>, <mulţime neutrosofică> , şi respectiv <logică neutrosofică>. Ele sunt utile în domeniul inteligenţei artificiale, reţelelor neuronale, programării evoluţionare, sistemelor neutrosofice dinamice, şi mecanicii cuantice.

În special în teoria cuantică există o incertitudine cu privire la energie şi la momentul particulelor, deoarece particulele nu au poziţii exacte în lumea subatomică, vom calcula mai bine probabilităţile lor neutrosofice la unele puncte (adică implicând un procentaj de incertitudine şi nedeterminare - în spatele procentajelor de adevăr şi respectiv de falsitate) decât probabilităţile lor clasice.

În afară de matematică şi de filosofia inter-relaţională, se caută Matematica în conexiune cu Psihologia, Sociologia, Economia, şi Literatura.

Acesta este un studiu de bază al filosofiei neutrosofice, deoarece consider că un întreg colectiv de cercetători ar trebui să treacă prin toate şcolile / mişcările/ tezele / ideile filozofice şi să extragă caracteristici pozitive, negative, şi neutre.
Filosofia este supusă interpretării.
Prezentăm o propedeutică şi o primă încercare de astfel de tratat.
[O filozofie neutrosofică exhaustivă (dacă aşa ceva este posibil) ar trebui să fie o sinteză a tuturor filozofiilor dintr-un sistem neutrosofic.]

Acest articol se compune dintr-o colecţie de fragmente concise, scurte observaţii,

diverse citate, aforisme, unele dintre ele într-o formă poetică. (Referinţele principale sunt enumerate după mai multe fragmente individuale.) De asemenea, articolul introduce şi explorează noi termeni în cadrul avangardei şi al metodelor filozofice experimentale sub diverse logici valorice.

1.2. Neutrosofie, o nouă ramură de Filosofie

A) Etimologie:

Neutru-sofie [Din francezul *neutre* <latinul *neuter*, neutru, şi grecescul *sophia*, calificare / înţelepciune] înseamnă cunoaştere a gândirii neutre.

B) Definiţie:

Neutrosofia este o nouă ramură a filosofiei, care studiază originea, natura, şi scopul neutralităţilor, precum şi interacţiunile lor cu diferite spectre ideatice.

C) Caracteristici:

Acest mod de gândire:
- propune noi teze filozofice, principii, legi, metode, formule, mişcări;
- arată că lumea este plină de nedeterminare;
- interpretează neinterpretabilul;
- tratează din unghiuri diferite concepte şi sisteme vechi,

aratând că o idee, care este adevărată într-un sistem de referinţă dat, poate fi falsă în altul -- şi invers;
- încearcă să atenueze războiul de idei, şi să se războiască cu ideile paşnice;
- măsoară stabilitatea sistemelor instabile, şi instabilitatea sistemelor stabile.

D) Metode de Studiu Neutrosofic:

matematizare (logica neutrosofică, probabilitatea neutrosofică şi statisticile neutrosofice, dualitate), generalizare, complementaritate, contradicţie, paradox, tautologie, analogie, reinterpretare, asociere, interferenţă, aforistic, lingvistic, transdisciplinaritate.

E) Formalizarea:

Să notăm cu <*A*> o idee, sau propunere, teorie, eveniment, concept, entitate, cu <*Non-A*> ceea ce nu este <*A*>, şi cu <*Anti-A*> opusul <*A*>. De asemenea, <*Neut-A*> simbolizează ceea ce nu este nici <*A*> nici <*Anti-A*> şi anume neutralitatea dintre cele două extreme. Şi <*A'*> o versiune a <*A*>.

<*Non-A*> este diferit de <*Anti-A*>.

De exemplu:

Dacă <*A*> = alb, apoi <*Anti-A*> = negru (antonim),
dar <*Non-A*> = verde, roşu, albastru, galben, negru, etc. (orice culoare, mai putin albul),
în timp ce <*Neut-A*> = verde, roşu, albastru, galben, etc. (orice culoare, cu excepţia albului şi negrului),
şi <*A'*> = alb închis, etc. (orice nuanţă de alb).

Într-un mod clasic:
<Neut-A> ≡ <Neut-(Anti-A)>, adică neutralităţile lui <*A*> sunt identice cu neutralităţile lui <*Anti-A*>.

<*Non-A*> ⊃ <*Anti-A*> şi <*Non-A*> ⊃ <*Neut-A*> precum şi,

<A> ∩ *<Anti-A>* = ϕ,

<A> ∩ *<Non-A>* = ϕ,

ori <A>, <Neut-A> şi *<Anti-A>* sunt disjuncte două câte două.
<Non-A> este completarea lui *<A>* cu privire la mulţimea universală.

Dar pentru că în multe cazuri frontierele dintre noţiuni sunt vagi, imprecise, este posibil ca *<A>, <Neut-A>, <Anti-A>* (şi bineinţeles *<Non-A>*) să aibă părţi comune, două cîte două.

F) Principiul fundamental:

Între o idee *<A>* şi opusul ei *<Anti-A>*, există un spectru continuu de putere a neutralităţilor *<Neut-A>*.

G) Teza fundamentală:

Orice idee *<A>* este *T%* adevărată, *I%* nedeterminată, şi *F%* falsă, unde $T, I, F \subset$ $]^-0, 1^+[$.

H) Legi principale:

Să luăm < α > ca atribut şi *(T, I, F) în* $]^-0, 1^+[^3$. Atunci:
- Există o propunere *<P>* şi un sistem de referinţă *{R}*, astfel că *<P>* este *T%* < α >, *I%* nedeterminat sau *<Neut-* α *>,* şi *F% <Anti-* α >.
- Pentru orice propunere *<P>,* există un sistem de referinţă *{R},* astfel că *<P>* este *T%* < α >, *I%* nedeterminat sau *<Neut-* α > şi *F% <Anti-* α >.
- < α > este într-o anumită măsură *<Anti-* α *>,* în timp ce *<Anti-* α > este într-o anumită măsură < α >.

Prin urmare:

Pentru fiecare propoziţie *<P>* există sisteme de referinţă $\{R_1\}, \{R_2\}, ...,$ astfel că *<P>* arată diferit în fiecare dintre ele - obţinand toate stările posibile de la *<P>* la *<Neut-P>* până la *<Anti-P>*.
Şi ca o consecinţă, pentru oricare două propoziţii *<M>* şi *<N>,* există două sisteme de referinţă $\{R_M\}$ şi respectiv $\{R_N\}$, astfel că *<M>* şi *<N>* arată la fel.
Sistemele de referinţă sunt ca nişte oglinzi de curburi diferite care reflectă propoziţiile.

I) Motto-uri:

- Totul este posibil chiar şi imposibilul!
- Nimic nu este perfect, nici chiar perfecţiunea!

J) Teorie Fundamentală:

Fiecare *<A>* idee tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei *<Non-A>* (nu numai *<Anti-A>,* cum a sustinut Hegel) - ca o stare de echilibru. Între *<A>* şi *<Anti-A>* există infinit de multe idei *<Neut-A>,* care pot echilibra *<A>* fără a fi necesare versiuni *<Anti-A>*.
Pentru a neutraliza o idee trebuiesc descoperite toate cele trei laturi ale sale: de sens (adevărul), de nonsens (falsitate), şi de imprecizie (nedeterminare) – apoi trebuiesc inversate / combinate. Ulterior, ideea va fi clasificată ca neutralitate.

K) Delimitarea de alte concepte şi teorii filozofice:

1. Neutrosofia se bazează nu numai pe analiza de propuneri opuse, aşa cum face dialectica, ci de asemenea pe analiza neutralităţilor dintre ele.

2. În timp ce *epistemologia* studiază limitele cunoaşterii şi ale raţionamentului, neutrosofia trece de aceste limite şi ia sub lupă nu numai caracteristicile definitorii şi condiţiile de fond ale unei entităţi <*E*> - dar şi tot spectrul <*E'*> în legătură cu <*Neut-E*> .
Epistemologia studiază contrariile filozofice, de exemplu <*E*> versus <*Anti-E*>*,* neutrosofia studiaza <*Neut-E*> versus <*E*> şi versus <*Anti-E*> ceea ce înseamnă logică bazată pe neutralităţi.
3-4. *Monismul neutru* afirmă că realitatea ultimă nu este nici fizică nici mentală. Neutrosofia constă într-un punct de vedere pluralist: o infinitudine de nuanţe separate şi ultime conturează lumea.
5. *Hermeneutica* este arta sau ştiinţa interpretarii, în timp ce neutrosofia creează idei noi şi analizează o gamă largă de câmp ideatic prin echilibrarea sistemelor instabile şi dezechilibrarea sistemelor stabile.
6. *Filozofia Perennis* spune adevărul comun al punctelor de vedere contradictorii, neutrosofia combină cu adevărul de asemenea şi neutralele.
7. *Falibilismul* atribuie incertitudine fiecărei clase de convingeri sau propuneri, în timp ce neutrosofia acceptă afirmaţii *100%* adevărate precum şi afirmaţii *100%* false, - în plus, verifică în care sisteme de referinţă procentajul incertitudinii se aproprie de zero sau de *100*.

L) Limitele filozofiei:

Întreaga filozofie este un *tautologism*: adevărat în virtutea de formă, pentru că orice idee lansată pentru prima oară este dovedită ca adevărată de către iniţiatorul(ii) său(i). Prin urmare, filozofia este goală sau dezinformativă,
şi reprezintă a priori cunoaşterea.
Se poate afirma: Totul este adevărat, chiar si falsul!

Şi totuşi, întreaga filozofie este un *nihilism*: pentru ca orice idee, odată dovedită adevarată, este mai târziu dovedită ca falsă de către urmaşi. Este o contradicţie: fals în virtute de formă. Prin urmare, filozofia este supra-informativă şi o cunoaştere a posteriori.
Atfel, se poate afirma: Totul este fals, chiar şi adevărul!

Toate ideile filozofice care nu au fost încă contrazise vor fi mai devreme sau mai târziu contrazise deoarece fiecare filozof încearcă să găsească o breşă în sistemele vechi. Chiar şi această nouă teorie (care sunt sigur că nu este sigură!) va fi inversată ... Şi mai târziu alţii o vor instala inapoi ...

Prin urmare, filozofia este logic necesară şi logic imposibilă. Agostoni Steuco din Gubbio a avut dreptate, diferenţele dintre filozofi sunt de nediferenţiat.
Expresia lui Leibniz <adevarat în orice lume posibilă> este de prisos, peiorativă, întrucat mintea noastră poate construi de asemenea o lume imposibilă, care devine posibilă în imaginaţia noastră.
(F. Smarandache, "Sisteme de axiome inconsistente", 1995.)
- În această teorie nu se poate dovedi nimic!
- În această teorie nu se poate nega nimic!

Filosofism = Tautologism + nihilism.

M) Clasificarea de idei:

a) acceptate cu uşurinţă, uitate repede;
b) acceptate cu uşurinţă, uitate greu;

c) acceptate greu, uitate repede;
d) acceptate greu, uitate greu.

Şi versiuni diferite între orice două categorii.

N) Evoluţia unui idei *<A>* în lume nu este ciclică (dupa cum a afirmat Marx), dar discontinuă, înnodată, fără margini:
<Neut-A> = fond ideatic existent, înainte de apariţia lui *<A>;*
<Pre-A> = o pre-idee, un precursor al lui *<A>;*
<Pre-A'> = Spectru de versiuni *<Pre-A>;*
<A> = Ideea în sine, care dă naştere implicit la:
<Non-A> = ceea ce este în afara lui *<A>;*
<A'> = Spectru de versiuni *<A>* după interpretări / înţelegeri (greşite) de către persoane, şcoli, culture diferite;
<A/Neut-A> = Spectru de derivate /deviaţii <A>, deoarece <A> se amestecă parţial mai întâi cu idei neutre;
<Anti-A> = Opusul direct al *<A>,* dezvoltat în interiorul lui
<Non-A>;
<Anti-A'> = Spectru de versiuni *<Anti-A>* după interpretări / întelegeri (greşite) de către persoane, şcoli, culture diferite;
<Anti-A/Neut-A> = Spectru de derivate /deviaţii *<Anti-A>,*
ceea ce înseamnă *<Anti-A>* parţial şi
<Neut-A> partial combinate în procentaje diferite;
<A'/Anti-A'> = Spectru de derivate /deviaţii după amestecarea spectrelor *<A'>* şi *<Anti-A'>;*
<Post-A> = După *<A>,* o post-idee, o concluzie;
<Post-A'> = Spectru de versiuni *<Post-A>;*
<Neo-A> = *<A>* reluat într-un mod nou, la un alt nivel, în condiţii noi, ca într-o curbă iregulată cu puncte inflexiune, în perioade evolute şi evolvente, într-un mod de recurent, viaţa lui *<A>* re-începe.

"Spirala" evoluţiei, a lui Marx, este înlocuita cu o curbă diferenţială complexă, cu urcuşurile şi coborâşurile sale, cu noduri - pentru că evoluţia înseamnă şi cicluri de involuţie.
Aceasta este *dinafilozofia* = studiul drumului infinit al unei idei.
<Neo-A> are o sferă mai largă (incluzînd, în afară de părţi vechi ale *<A>* şi părţi ale *<Neut-A>* rezultate din combinaţii anterioare), mai multe caracteristici, este mai eterogen (după combinaţii cu diferite idei *<Non-A>*). Dar, *<Neo-A>,* ca un întreg în sine, are tendinţa de a-şi omogeniza conţinutul şi apoi de a dezomogeniza prin alaturarea cu alte idei.
Şi aşa mai departe, până când *<A>*-ul anterior ajunge la un punct în care încorporează în mod paradoxal întregul *<Non-A>,* fiind nedesluşit de ansamblu. Şi acesta este punctul în care ideea moare, nu poate fi distinctă de altele. Întregul se destramă, pentru că mişcarea îi este caracteristică într-o pluralitate de idei noi (unele dintre ele conţinând părţi din orginalul *<A>*), care îşi încep viaţa lor într-un mod similar. Drept un imperiu multinaţional.
Nu este posibil să se treacă de la o idee la opusul său, fără a trece peste un spectru de versiuni ale ideii, de abateri sau idei neutre între cele două.
Astfel, în timp, *<A>* ajunge să se amestece cu *<Neut-A>* şi *<Anti-A>*.

Nu am spune că "opusele se atrag", dar <*A*> şi <*Non-A*> (adică interiorul, exteriorul şi neutrul ideii).

Prin urmare, rezumatul lui Hegel a fost incomplet: o teză este înlocuită de alta, numită anti-teză; contradicţia dintre teză şi anti-teză este depăşită şi astfel rezolvată printr-o sinteză. Deci Socrate la început, sau Marx şi Engels (materialismul dialectic).
Nu este un sistem triadic:
- Teză, antiteză, sinteză (Hegelieni);

sau
- Afirmaţie, negare, negaţie a negaţiei (Marxişti);

ci un sistem piramidal pluradic, aşa cum se vede mai sus.

Antiteza <*Anti-T*> a lui Hegel şi Marx nu rezultă pur şi simplu din teza <*T*>.
<*T*> apare pe un fond de idei preexistente, şi se amestecă cu ele în evoluţia sa.
<*Anti-T*> este construit pe un fond ideatic similar, nu pe un câmp gol, şi foloseşte în construcţia sa, nu numai elemente opuse <*T*>*,* dar şi elementele de <*Neut-T*>*,* precum şi elemente de <*T* >.
Căci o teză <*T*> este înlocuită nu numai de către o antiteză <*Anti-T*>*,* dar şi de diferite versiuni ale neutralităţilor <*Neut-T*>.
Am putea rezuma astfel: teză-neutră (fond ideatic înainte de teză), pre-teză, teză, pro-teză, non-teză (diferită, dar nu opusă), anti-teză, post-teză, neo-teză.
Sistemul lui Hegel a fost purist, teoretic, idealist. A fost necesară generalizarea. De la simplism la organicism.

O) Formule filozofice:

De ce există atât de multe şcoli filozofice distincte (chiar contrare)?
De ce, concomitent cu introducerea unei noţiuni <*A*>*,* rezulta inversul ei <*Non-A*>?
Acum, sunt prezentate formule filozofice numai pentru că în domeniul spiritual este foarte dificil să obţii formule (exacte).

a) Legea Echilibrului:

Cu cît <*A*> creşte mai mult, cu atat scade <*Anti-A*>. Relatia este urmatoarea:

<A>×<Anti-A> = k×<Neut-A>,

unde *k* este o constantă care depinde de <*A*> şi <*Neut-A*> este un punct de sprijin pentru echilibrarea celor două extreme.

În cazul în care punctul de sprijin este centrul de greutate al neutralităţilor, atunci formula de mai sus este simplificată:

<A>×<Anti-A> = k,

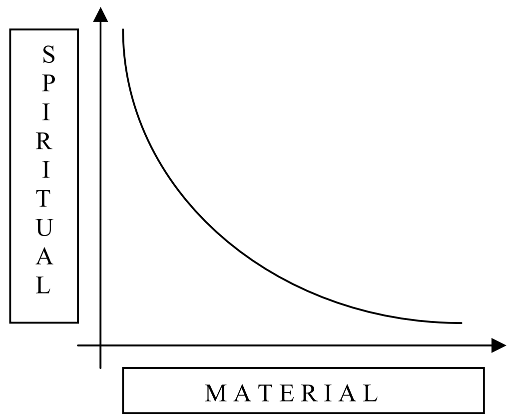
unde *k* este o constantă care depinde de <*A*>.

Cazuri particulare interesante:
Industrializare × *Spiritualizare* = *constant*, pentru orice societate.
Cu cît o societate este mai industrializată, cu atât scade nivelul spiritual al cetăţenilor săi.
Ştiinţa × *Religie* = *constant.*
Alb × *Negru* = *constant.*

Plus × Minus = constant.
Împingînd limitele, în alte cuvinte, calculând în spaţiul absolut, se obţine:
Totul × Nimic = universal constan.

Ne îndreptăm către o matematizare a filozofiei, dar nu în sens Platonian.

Graficul 5. O.a.1:
Materialism ×Idealism = constant, pentru orice societate.

Axele carteziene verticale şi orizontale sunt asimptote pentru curba $M \times I = k$.

b) Legea Anti-reflexivitate:
<*A*> în oglindă cu <*A*> dispare treptat.
Sau <*A*>-ul lui <*A*> se poate transforma într-un <*A*> distorsionat.

Exemple:
Căsătoria între rude dă naştere la descendenţi anoşti (de multe ori cu handicap).
De aceea, amestecând specii de plante (şi uneori, rase de animale şi oameni), obţinem hibrizi cu calităţi şi / sau cantităţi mai bune. Teoria biologică a amestecării speciilor.
De aceea, emigrarea este benignă întrucat aduce sânge proaspat într-o populaţie statică.
Nihilismul, propovăduit după romanul "Părinţi şi copii" de Turgeniev în 1862 drept o negare absolută, neagă totul, prin urmare, se neagă pe sine!
Dadaismul dadaismului dispare.

c) Legea de Complementaritate:
<*A*> simte nevoia să se completeze prin <*Non-A*> cu scopul de a forma un întreg.

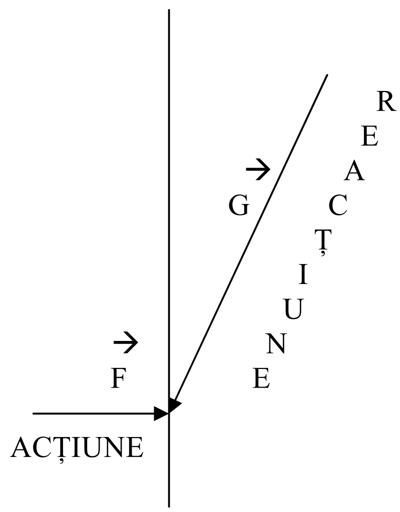
Exemple:
Persoanele diferite simt nevoia să se completeze reciproc şi să se asocieze. (Barbatul cu femeia.)
Culorile complementare (care, combinate la intensităţile potrivite, produc albul).

d) Legea Efectului Invers:

Atunci când este încercată convertirea cuiva la o idee, credinţă, sau religie prin repetiţii plictisitoare sau prin forţă, acea persoana ajunge să o urască.

Exemple:
Cu cât rogi pe cineva să facă ceva, cu atât persoana vrea mai puţin să o facă.
Dublând regula, ajungi la înjumătăţire.
Ce e mult, nu e bine ...
(invers proporţional).
Când esti sigur, nu fii!

Atunci când forţăm pe cineva să facă ceva, persoana va avea o reacţie diferită (nu necesar opusă, precum afirma axioma legii a treia a mişcării a lui Newton):

e) Legea Identificării Intoarse:
<*Non-A*> este un <*A*> mai bun decât <*A*>.

Exemplu:
Poezia este mai filozofică decât filozofia.

f) Legea Întreruperii Conectate:
<*A*> şi <*Non-A*> au elemente în comun.

Exemple:
Există o distincţie mică între "bine" şi "rău".
Raţionalul şi iraţionalul funcţionează împreună inseparate.
Conştiinţa şi inconştienţa în mod similar.

"Vino, sufletul mi-a spus, haide să scriem poezii pentru corpul meu, căci suntem Unul" (Walt Whitman).

Finitul este infinit [vezi microinfinitatea].

g) Legea Întreruperii de Identităţi:

Lupta permanentă între <*A*> şi <*A'*> (unde <*A'*> sunt diferite nuanţe de <*A*>).

Exemple:

Lupta permanentă între adevărul absolut şi adevărul relativ.

Distincţia dintre falsul clar şi falsul neutrosofic (cea de doua noţiune reprezintă o combinaţie de grade de falsitate, nedeterminare, şi adevăr).

h) Legea Compensaţiei:

Dacă acum <*A*>*,* atunci mai tîrziu <*Non-A*>.

Exemple:

Orice pierdere are un câstig.
[ceea ce înseamnă că mai târziu va fi mai bine, pentru că ai învăţat ceva din pagubă].

Nu există niciun succes fără eşec
[aveţi răbdare!].

i) Legea Stării Stabilite:

Nu pot fi depăşite limitele proprii.
(Ne învârtim în cercul propriu.)

j) Legea Gravitaţiei Ideaţionale:

Fiecare idee <*A*> atrage şi respinge altă idee <*B*> cu o forţă direct proporţională cu produsul măsurilor lor neutrosofice şi exponenţialul distanţei lor.

(În opoziţie cu reafirmarea modernă a Legeii lui Newton cu privire la gravitaţia particulelor de materie, distanţa influenţează direct proporţional - nu indirect: cu cât sunt ideile mai opuse (distanţate), cu atât se atrag mai puternic.)

k) Legea Gravitaţiei Universale Ideaţionale:

<*A*> tinde către <*Non-A*> (nu către <*Anti-A*> cum a spus Hegel) şi reciproc.
Există forţe care acţionează asupra lui <*A*>*,* orientând-o către <*Non-A*>*,* până când un punct critic este atins, iar apoi <*A*> se întoarce.
<*A*> şi <*Non-A*> sunt în continuă mişcare, iar limitele lor se schimbă în consecinţă.

Exemple:

Perfecţiunea duce la imperfecţiune.

Ignoranţa este mulţumitoare.

Caz particular:

Fiecare persoană tinde să se apropie de nivelul său de… incompetenţă!
Aceasta nu este o glumă, ci purul adevăr:
Să spunem că *X* obţine un loc de muncă la nivelul *L1*;
dacă este bun, este promovat la nivelul *L2*;
daca este bun în noua sa poziţie, este promovat mai departe la *L3*;

şi aşa mai departe ... până când el nu mai este bun şi prin urmare, nu mai este promovat;
astfel, el a ajuns la nivelul său de incompetenţă.
<*A*> tinde catre <*Non-A*>.
Prin urmare, idealul fiecăruia este de a tinde către ceea ce nu poate face.

Dar mişcarea este neliniară.
<*Non-A*> dispune de o gamă largă (continuum de putere), de versiuni care "nu sunt <*A*>" (<*A*> exterior), să le indexăm în mulţimea*{<Non-A>*$_i$*}*$_i$.

(Toate versiunile*{<Anti-A>*$_i$*}*$_i$ sunt incluse în <*Non-A*>.)
Prin urmare, infinit de multe versiuni <*Non-A*>$_i$ gravitează, precum planetele în jurul unui atru, pe orbitele lui <*A*>. Şi între fiecare versiune <*Non-A*>$_i$ şi centrul de greutate al "astrului" <*A*>*,* există forţe de atracţie şi de respingere. Se apropie una de alta până când se ajunge la anumite limite critice minime: $P_{m(i)}$ pentru <*A*> şi $Q_{m(i)}$ pentru <*Non-A*>$_i$ şi apoi se departează una de cealaltă până la atingerea anumitor limite maxime: $P_{M(i)}$ pentru <*A*> şi $Q_{M(i)}$ pentru <*Non-A*>$_i$.
Prin ecuaţii diferenţiale putem calcula distanţele minime şi maxime (spirituale) dintre <*A*> şi <*Non-A*>$_i$, coordonatele carteziene ale punctelor critice şi *status quo*-ul fiecărei versiuni.
Am putea spune că <*A*> şi o versiune <*Non-A*>$_i$ se întâlnesc într-un punct absolut / infinit.
Când toate versiunile <*Non-A*>$_i$ cad sub categoria <*A*> avem o catastrofă!

Bibliografie

Florentin Smarandache, “A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic. Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability and Statistics”, 1995.